

Dat was Pim Gras, dit is H III NOS Jazz, Mdr. NOS Jazzgeschiedenis, deel 72.

plaat 1 Bennie Moten's Kansas City Orchestra: Prince of Wails (arr. B.Moten)
A/laatste - 2:48 - RCA LPM 514

"Prince of Wails", feature voor pianist Bill Basie met korte soli van trompettist Hot Lips Page en tenorsaxofonist Ben Webster. Negende en laatste opname door het complete Bennie Moten's Kansas City Orchestra voor Victor in Camden, New Jersey, 13 december 1932. De band: Oran 'Hot Lips' Page, Joe Keyes en Dee Stewart-trompetten, Eddie Durham-trombone, sologitaar en arrangeur, Dan Minor-trombone. Eddie Barefield-eerste, Jack Washington-tweede altsaxofoon, Ben Webster-tenorsaxofoon. Bill Basie-piano, Leroy Berry-gitaar en banjo, Walter Page-bas, Willie McWashington-drums. Deze Basie-feature was niet alleen de laatste opname van de Moten Band bij deze session, (er volgde alleen nog een tiende stuk voor zangeres Josephine Garrison begeleid door een sextet uit het orkest), het was de allerlaatste opname als zodanig. Want in het jaar 1932 werden er in Amerika ~~na~~ totaal 6 miljoen grammofoonplaten verkocht, tegen 100 miljoen vijf jaar daarvoor. Als gevolg van de Depression gingen ook de grootste platenmaatschappijen te gronde: de electronica fabriek Radio Corporation of America, RCA, koopt Victor, Columbia werd twee keer verkocht, in 1938 uiteindelijk met de hele catalogus, gebouwen, platenpersen etc. voor 700.000 Dollar aan Columbia Broadcasting System, CBS. In 1932/33 waren er 14 miljoen werklozen, ~~veel meer konden~~ bijna geen eten betalen, laat staan platen, ook al kostten die een kwartje of 35 cent. Wat de jazz-scene aangaat; met name de territory bands verdwenen, alleen de allerbekendste, zoals Bennie Moten's Kansas City Orchestra, hielden het nog ~~aan~~ ^{even} uit. ~~April~~ ^{April} 1935, toen Bill Basie al een tijd de eigenlijke leider van de Moten Band was en in 't orkest Jo Jones de drummer was geworden en Lester Young een van de tenorsaxofonisten, ~~April~~ ^{April} '35 ~~ging~~ de band vanuit Kansas City naar Denver, Colorado. ~~Bennie Moten~~ bleef achter, om aan zijn amandelen geopereerd te worden, wat al lang had moeten gebeuren, hij had 't steeds uitgesteld. Er trad bij de operatie een complicatie op, waarover verschillende lezingen bestaan, en Moten overleed als gevolg daarvan, 2 april 1935, 40 jaar oud. Zijn jongere broer Buster, genoemd Bus, stond nog een tijd voor het orkest, maar de musici hadden er geen zin meer in en verdwenen de een na de ander.

In oktober 1935 kon Basie voor de Reno Club aan 18th Street in Kansas City een orkest formeren dat het midden hield tussen een kleine groep en een big band: 2 trompetten, 1 trombone, 3 saxofoons en 3 ritme. Altsaxofonist Buster Smith, vroeger van de Blue Devils was een tijd lang mede-leider, vandaar 'Buster Smith and Bill Basie's Band of Rhythm'. Gage: 15 Dollar per week, zeven dagen van 9 uur 's avonds tot 4 of 5 uur 's morgens, de

plaat 2 Jones/Smith Inc.: Shoe Shine Boy (Cahn, Chaplin)
A/1 - 2:58 - Columbia OG 33502

Carl 'Tatti' Smith-trompet, Lester Young-tenorsaxofoon, Count Basie-piano, Walter Page-bas, Jo Jones-drums - de Jones/Smith Inc., 8 oktober 1936 voor Vocalion in Chicago, met de eerste take van "Shoe Shine Boy". Plaat-debuut van Lester Willis Young-~~tenorsaxofoon~~, op 27 augustus 1909 geboren in Woodville, Mississippi. De familie verhuisde naar New Orleans waar vader Billy Young een orkest begon met vrouw en kinderen plus twee broers. Lester Young kreeg van zijn vader les op trompet, altsaxofoon, viool en drums - het slagwerk werd ^{uiteindelijk} zijn instrument. In 1920 verhuisde Billy Young met zijn Family Band naar Minneapolis, en vandaar uit werden toernees gemaakt; van New Mexico in het Zuiden tot North Dakota aan toe. In 1927, toen het Young Family Orchestra weer naar het Zuiden ~~ging~~ gaf Lester er de brui aan. ~~...~~ Hij zag de scene voor Negroes in 'The Deep South' niet zitten, en hij hield op met drums spelen omdat hij bij het inpakken na de gig altijd 't laatst klaar was, dus niet bijtijds achter de meiden aan kon gaan. In Phoenix, Arizona, liet hij Pa weten naar Salina, Kansas, te gaan. Daar ontmoette hij orkestleider Art Bronson en die hielp hem aan een tenorsaxofoon. Ingaande januari 1928 ging hij voor een jaar bij Bronson ^{werken}, zijn ideaal in die tijd was Frankie Trumbauer die C-melody saxofoon speelde, een tenor in C in plaats van het gebruikelijke Bes-instrument. In 1932 ^{was} Lester Young bij de Blue Devils van bassist Walter Page die dat jaar zijn orkest ophief en naar Bennie Moten ging, Young volgde een jaar later. In '33 werkte hij een tijd bij King Oliver, in '34 was hij bij Basie in Kansas City. Toen kwam de Fletcher Henderson Band naar Kaycee om in de Cherry Blossom op de hoek van 12th Street en Vine Street te spelen, de tenorsaxofoonster van het orkest, Coleman Hawkins, was te laat zodat Lester Young zowel de tenor-als klarinetpartijen ^{waaraan} in de eerste set. Hawkins was erkend, de grote musicus op zijn instrument en bij de in Kaycee gebruikelijke jam-session na afloop wilden de Kansas City tenoren hem wel eens uitproberen. Woody Walden kwam, Dick Wilson, Ben Webster, Herschel Evans, en Lester Young. Vier uur 's morgens maakte Ben Webster Mary Lou Williams wakker met de mededeling dat Hawkins in zijn onderhemmetje stond te blazen, het niet opgef, ~~...~~ dat de ritme-sectie mensen uitgeput waren, Hawkins legde het af tegen Lester Young en kwam bij het volgende optreden van Henderson weer te laat. Toen hij kort daarop naar Jack Hylton in Engeland vertrok zocht Henderson Lester Young aan, maar de musici in de band wilden een zwaar Hawkins-geluid en niet dat lichte ^{sa} à la C-melody van Young. Hij nam ontslag, kreeg een bewijs van goed gedrag en ging naar Andy Kirk in Kansas City. Daarna speelde Young

en op 22
naar mee
won Jan.

bij andere orkesten in Kaycee en elders, tot hij een aanbod van Earl Hines kreeg. Maar hij hoorde de Count Basie Band vanuit de Reno in Kansas City via W9KBY, net zoals later John Hammond, en kon Basie's tenorsaxofonist Slim Freeman niet uitstaan, zoals hij de orkestleider per telegram liet weten. En vandaar dat wij ^{de} op 8 oktober 1936 voor Vocalion in Chicago gemaakte platen Lester Young horen, met de Basie Band op weg naar New York. Dit is de tweede take van "Shoe Shine Boy".

idem Jones/Smith Inc.: Shoe Shine Boy (Cahn, Chaplin)
A/2 - 2:47 - idem

En in die tweede take van "Shoe Shine Boy" pakte Lester Young zo mogelijk nog meer uit dan in de eerste. Kansas City Jazz in Chicago: inzet door alleen piano zodat de orkestleider zonder aftikken het juiste tempo kan neerzetten, de bas valt dan in, en daarna drums - Jo Jones gebruikte alleen zijn kleine trom, de snare drum, en zijn hi-hat, de twee horizontaal op een stang gemonteerde bekkens die met een voetpedaal tegen elkaar gedrukt kunnen worden. Jo Jones was de eerste die zo intensief van dit slagwerk-onderdeel gebruik maakte. ~~(De andere drie stukken van deze session werden helaas in één take gedaan, hier komt het tweede, waarin~~ ^F Jimmy Rushing de belangrijkste rol speelt. Maar in de opening-chorus van Basie speelt Lester Young een schitterend zingende 8 maten: "Evenin'".

zanger

idem Idem: Evenin' (Parish, White)
A/3 - 2:55 - idem

"Evenin'" met Jimmy Rushing, derde stuk door een kwintet uit de Count Basie Band dat onder de naam Jones/Smith Inc., een pseudoniem omdat Basie en het orkest onder exclusief contract stonden bij Decca, ~~op~~ 8 oktober 1936 opnam voor Vocalion in Chicago. Carl 'Tatti' Smith-trompet, Lester Young-tenorsax ofoon, Count Basie-piano, Walter Page, bijgenaamd 'Big ~~ONE~~ One',-bas, Jo Jones-drums. Als afsluiting nu het derde stuk van de session, "Boogie Woogie", maar ook bekend en later opgenomen als "I may be wrong", met weer Jimmy Rushing. Dit was deel 72 in de NOS Jazzgeschiedenis, Mdr.

idem Idem: Boogie Woogie (I may be wrong) - (Gimble, Pinetop Smith)
A/4 - 3:13 - idem

0 0 0 0 0

15 30
2 42
3 55
3 13

2 0 25